

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi és közgazdasági hetilap.

Előfizetési ár

Egész évre 8 korona, félévre 4 korona
negyedévre 2 korona, egyes szám ára
14 fillér.

Nyitlár sora 40 fillér

Hirdetés nagyság szerint.

A lap szellemi részét illető közlemények

a szerkesztőséghez intézendők.

Előfizetési penzek és reklamációk

Ronai Frigyes kiadó

címére küldendők.

Megjelenik minden vasarnap.

XXXI. évfolyam.

A szerkesztésért felelős a kiadó:
RONAI FRIGYES.

51. szám.

Gyümölcsstermelés fokozása mint városunk jövő feladata.

Az egészséges táplálkozásnak elengedhetetlen tényezője a gyümölcs, úgy friss, mint konzervált állapotban. Külföldön már általánosan elfogadott igazság ez a tétel s ennek megfelelőleg az évi gyümölcsfogyasztás fejenkénti átlaga Németországban 17—18 fontot, Franciaországban 26—28 fontot, Angliában pedig 50—54 fontot tesz ki. Magyarországon a gyümölcsfogyasztásnak még megközelítő statisztikája sincs, a számok azonban mindenesetre melyen, szegyenletesen alatta maradnak a külföldi kimutatásoknak, mert hiszen eltekintve a módosabbak ebédjeinek dessert-jétől és az idénygyümölcsök rendszertelen és egészségtelen felfalásától, nincs is gyümölcsfogyasztás.

Ennek oka egyrészt az, hogy orvosaink nem elég erélyesek a gyümölcsnek ajánlásában, hogy annak az egészséges életmódra nézve nélkülözhetetlen volta a köztudatban nem elegendő kiélezett és végül, hogy most már az is drága.

És ez az utolsó pont az, melyet legelőször kellene megszüntetni, hogy a gyümölcsnek az ország táplálkozásában az őt megillető helyet megszerezhessek. Ezen a téren nagyon sok még a teendő, hiszen ma még ott állunk, hogy földművelő ország voltunk dacára, gyümölcsimportunk 125.905 mm.-val haladta meg 422.858 mm.-át kitevő kivitelünket.

A gyümölcsstermelés máról-holnapra való fellendítése nem lehetséges, már csak a csemeték megfelelő mennyiségének hiánya és hasonló technikai okok miatt sem, még inkább utjában áll a szelesebbkörü akció indításának a gyümölcskereskedésnek kényes, sok szakértelmet és gondot igénylő volta.

Éppen ezért, (külföldön fel lehet már fedezni gyenge ilyen irányú tendenciát) a gyümölcsstermelés fokozásában elsősorban nem a falura kellene számítani. A falusi embert, ha eddig nem folytatta, már konzervatívizmusa miatt is nehéz volna egy kettőre részoktatni a gyümölcskertészkedésre, amelytől egészen gyakorlati alapon állva már azért is idegenkednek, mert ezidőszert még kevesebb munkát és gondot igénylő kultúrák folytatása mellett is megtalálja a számítását.

A gyümölcsstermelés fejlesztésének azonban már a közelebbi jövőben is jelentékeny faktorai válnak a kisebb városok, a nagyobb városok külvarosai, hol a házak körüli kertek, a házak falai kitűnő helyet adnának sok-sok gyümölcsfának, a nap nagy részében gyárakban, hivatalokban dolgozó emberek pedig üres idejükben untig elegendő kezet tudnának biztosítani az ilyen, lakasuk falához simuló gyümölcskertek kellő ápolására.

Németországban már megkezdődött az ilyen irányú akció, illetőleg ennek kezdetét lehet látni abban az intézkedésben, mely a kaszárnyák, iskolák és középületek falaihoz spalierták ültetését rendelte el.

Az iskolákban a gyermekek, a kaszárnyákban a katonák tanulják meg a szakszerű vezetés mellett a gyümölcsfák ápolását, gondozását

s kikerülve az életbe, egy-egy harcosává lesznek annak az akciónak, mely a városok megfelelő falterületeit akarja gyümölcskertté alakítani.

Az idea megvalósítása nálunk se volna lehetetlen, sőt tekintettel falusi népünk vállalkozástól idegenkedő, konzervatív voltára, egyelőre talán egyetlen alkalmas módja volna a gyümölcsstermelés szelesebb alapokra fektetésének. A spalierták, ha a szabályszerű 10 cm.-nél nem ültetjük közelebb a falhoz, nem ártanak sem annak, sem az aléptítmények, nem zárják el se a levegőt, se a világosságot és nedvességet se tartanak. A költséget, melyeket a fak ültetése és az állványok allítása okozna, újabb építkezéseknél fedezhető volna a homlokzat egyszerebb kiképzése által elért megtakarításokból, a szükséges szakértőket és kedvezményes áru facséméteket pedig bizonyára szívesen adná az állam, ha egyes katonai és polgári hatóságok, városok, vagy egyesületek magukévá tennék az eszmét és szolgálatába szegődnének.

Városunk gyümölcsstermelése messze vidéken s a külföldön is igen keresett. Gyümölcsstermelőink mindegyike tapasztalhatta mily busás jövedelmet biztosít az nekik, — sokkal többet mint bármely más gazdasági üzem. Pedig a mi termelőink legnagyobb része igen olcsó árért juttatja termését a közvetítő kereskedőknek s csak nagyon kevesen értékesítik olyan időben, mikor magasabb az ára s fajok szerinti értékelés szerint.

Maga a város is mint gyümölcsstermelő jelentékeny jövedelmet szerez magának aránylag nagyon csekély faállományából.

Van a városnak kitűnően kezelt faiskolája, — van városunknak olyan gyümölcsfa kultúrája, a Wolfel-fele, mely egy század óta európai hírnevet vívott ki magának.

A szőlőkről elég szomorú tapasztalatai vannak a birtokosoknak s örökös felelemben kell megmunkálniok a nehezen megtermekenyíthető földet: hoz-e majd jövedelmet, — nem teszi-e tönkre a filoxera, vagy más baj. De még akkor is kétes a jövedelem, mikor már borral forrta ki magát a pincében, — mert hiszen akkor következik be a legnagyobb atka a bortermelésnek: iszom én, iszod te, isszuk mi és ezzel kvittek vagyunk, ami pedig készpénz befoly, néha még adora se elég, mert úgy „eloszlik mint a buborek — s mi marad az tiszta leg . . .”

Minden talpalatnyi földet gyümölcsstermelésre kell kihasználni. Fajtiszta, nemes gyümölcsöt. Fajcseméteket itt is kapunk s akik rászorultak mint államsegély is szerezhetnek. A közegyi gyümölcsnek jó hírneve van, ezt kellőképen ki kell használni.

Ha pedig a gyümölcsstermelők még értékesítő-szövetkezetet is alakítanak, kétszer annyi jövedelmet fognak elérni mint mostanában, mikor átlagos tömegben adja oda termését.

Ez évben egy millió kilogrammnál több gyümölcsöt értékesítettek városunkban. Egymaga vasuton elküldetett 840.000 kilogramm. A gyümölcsért befolyt pénz meghaladja a 150.000 koronát. Igaz, hogy nem minden esztendőben van ilyen jó termés, de viszont igaz az is, hogy különböző gyümölcsfajok termelésénél

egyik-másik mindig annyira sikerül, hogy kielégítő jövedelmet biztosítson és főleg azt vegyük fontolóra, hogy a jelenlegi termőképesség kétszer-háromszor nagyobb lehetne a jelenleginél, mely hogy biztos vevőre talál, még csak kételkedni sem lehet.

Eppen tegnapelőtt beszélt erről a földművelésügyi miniszter a képviselőházban és rámutatott arra, hogy mily könnyű módon lehetne ezt a jövedelmi forrást jelentékenyen fokozni és egész lelkesedéssel hívta fel erre a körülményre a gazdaközönseget, a maga részéről is a legmesszebbmenő támogatást kilátásba helyezve.

Jelentkeztek Köszeg mint régi gyümölcsstermelő város elsőnek, akkor első leszünk majdan akik az eredmény előnyeit élvezhetjük.

A racionalis gyümölcsgazdálkodás nagyon alkalmas arra, hogy lakosságunk jólétét és vagyonosodását előmozdítsa. Segítsük ennek előérében a támogatásra rászorult kisgazdákat, a legtöbbször eredmény nélkül nehéz munkában sinlődő szőlőműveseinket, hogy könnyebben elvisehessenek az egyre nagyobbodó városi terheket.

Még a borszövetkezet is okosabban tenné, ha ily irányban terjesztené ki működését mint csak sablonos borkímérő tabellát összeállítani, amihez nem is kell szövetkezet, legfeljebb egy kalendárium és egy ceruza.

A város előjáróságának is kötelessége lenne az agyonterhelt s mindjobban elszegényedő szőlőművesek érdekeiben a gyümölcsstermelés nagystílusú fokozását előmozdítani.

Érdemes-e tisztességesnek lenni?

Az egész országot lázas izgalomban tartotta az a nagyszabású váltóesetelés, melyet a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank kárára követtek el. A család nem annyira zseniálisan lett kieszelve, mint sikeresen végrehajtva. Csak a kereskedelmi bank óriási forgalma mellett lehetett az ellenőrzés oly felületes, hogy a legelőlényebb elővigyázati rendszabályokat is figyelmen kívül hagyták. Hiszen, ha más pénzintézetnél 1—200 koronás váltót nyújtanak be, azt nem fizetik ki előbb, míg az ugynevezett váltótörzskönyvből, melybe minden üzlettel az aláírását vagy aláírásait bejegyzi, meg nem győződnek, hogy az aláírások, ha lehet magának az elfogadóé, vagy legalább is a forgatóé valódi vagy valódiak.

Ezt a megvizsgálást azonban elmulasztották és a csalónak értéktelen rongyáért egy vagyont adtak.

Szegény családok napkeltétől késő éjszakáig maj megszakadnak a munkában, esakhogy maguknak és ovéiknek a gondteli, sanyaru vegetálást biztosíthassák. Sok millió azoknak a száma, akik soha meg nem tudják, egész sanyargatott életük során, meg nem tudhatják, minő édes, boldogító orom rejlik a megtakarított pénzben. Nem hogy megtakaríthatnának valamieskét, de ép ellenkezőleg, usznak az adósságokban, melyek még a szükösen kimért darabka kenyérotket is megkeserítik. Egy léha fráter pedig, aki vak buzgalommal hisz az emberek felületességében, néhány óra alatt oly vagyont kaparint el, melyre a szegény ember még álmban sem mer remélni.

Érdemes-e tehát tisztességesnek lenni? Erdemes-e vesződni, kintódni egy hosszú, keserves életen át, anélkül, hogy kijutna csak egy elenyésző kis része is azoknak az élvezeteknek, melyek a csalónak, ugyszólván, ölőbe hullanak?

Erdemes!
Ne higgye senki, hogy hasonló esalafintaságot, melyhez több vakmerőség, mint ész kell, ezren meg ezren ne tudnának kifundálni. Miért nem teszik mégis? A legnagyobb részok fél a bortontól. Erre jó a törvény, a társadalmi rend óra. Kisebb részok

